

Březen

Vzhledem k nepříznivé epidemiologické situaci byla škola od 1. 3. do odvolání uzavřena a začala distanční výuka.

21. 3. zemřela na následky nemoci covid-19 naše milá kolegyně paní vychovatelka Magdalena Fazekašová.

*Nikdo mne nemusí slzami čít
a pohřbívat s pláčem.
Když o mně hovoříte
a myslíte na mne,
žijí přece dál . . .*

Ennius

Sdělujeme smutnou zprávu všem příbuzným a známým, že nám navždy odešla
naše maminka, sestra a teta,

paní

Magdalena Fazekašová

Odešla

v neděli 21. března 2021 ve věku 65 let.

Poslední rozloučení se konalo v úzkém kruhu rodinném.

Vzpomeňte spolu s námi a zapalte svíčku
v podvečer na Velký pátek 2. 4. 2021

Za všechny příbuzné

dcera Karolína

Za projevy soustrasti děkujeme.
Oběť 6 května 554/4, 140 00 Praha 4

Žáci jí a o ní napsali:

Vzpomínky na paní Fazekašovou

Paní Fazekašová byla opravdovou legendou školního internátu a družiny

Byla to temperamentní starší dáma, s charakteristickým hlasem, který se vždy rozléhal po celé jídelně. Někdy mě to rozčilovalo, když mě nebo někoho jiného kárala tak, že „ječela“ na celou jídelnu. Na druhou stranu měla poměrně velký smysl pro humor. Doslova sršela různými přirovnáními. Například, když u nás ve škole byla na praxi jistá slečna Johanka. Když se mě zeptala, koho hledám, odpověděla jsem jednoduše: „Johanku.“ A ona ihned pohotově: „Johanku z Arku?“ Marice zase často říkala Maričko, ale nikdy nezapomněla dodat: „Magdonova.“

Byla zkrátka samá legrace. Uměla to s námi staršími i s malými neposlušnými „fracky.“ Jejím elánu a temperamentu v takto pokročilém věku se divím od začátku. Byla to zkrátka duše internátu a družiny. Zvláštní, osobitá, nezapomenutelná. Kladla důraz na to, abych se uměla bránit a při každé maličkosti se hned nerozplakala. Já jsem na ni někdy měla i vztek a v duchu jsem jí říkala dokonce „baba“, ale i přesto jsem k ní měla hezký vztah. Svoji povahou mi totiž připomínala mou babičku. Nezapomenu na to, jak mě vozila výtahem do podkrovní družiny, ani na naše kroužky vaření. Jsem moc ráda, že jsem ji takto mohla poznat ze všech jejích stránek. Její hlas nám všem zní v hlavě ještě dnes. U mě si navěky vysloužila přezdívku „babička internátu.“ Kdyby to šlo, natočila bych o ní pořad Úžasný životy na Dvojce. Ona by si ho rozhodně zasloužila.

Když jsem dostala zprávu o jejím náhlém úmrtí, nemohla jsem tomu uvěřit a myslím si, že jsem nebyla sama. Každého, kdo ji znal, to navždy poznamenalo. Opravdu mě to mrzí, že už se její hlas nebude zvučně rozléhat školní jídelnou, že už neuslyším, jak kárá zlobivé děti, ani že se s ní už nikdy nebudeme bavit. Nic už nebude jako dříve. Internát bez ní je, řečeno slovy klasiků, jako bez ucha džbán, růže bez trní, Praha bez věží... Ano, je to tak. Prožívám právě nejtemnější dny za posledních sedm let. Počasí se tváří, jakoby jaro nikdy nesmělo přijít, zima je jako v prosinci a ještě jsme přišli o jednu z největších školních legend všech dob. A ještě k tomu Hana Hegerová. Začínám si říkat, kdo to bude zítra. Už nejsem smutná z toho, že se možná letos v říjnu nebude konat Exotika v Lysé nad Labem, doba dospěla až tam, že se začínám obávat, že lidí, které jsem ve škole vídala, už nikdy neuvidím. Tato situace mi opravdu velmi silně připomíná jednu píseň, kterou zpívá Lída Bárová. Ta píseň se jmenuje „Milujeme to, co ztrácíme“ a je opravdu velice pravdivá. Budu ráda, když udělám přijímačky na střední školu a nebudu muset být na Ježkárně dál, protože už v takto změněné Ježkárně prostě být nechci. A tak doufám, že se do školy v nejbližší možné době nedostanu, protože chci mít na školu

jen ty nejlepší vzpomínky na ty staré dobré zlaté časy, kdy všechno ještě bylo takové, jaké to být má.

Evelína, 10. ročník

Paní Fazekašová byla dobrá vychovatelka, hlavně z toho důvodu, protože vymýšlela zajímavá místa na úterní vycházky. Byla také šikovná v kroužku vaření, protože měla dobré nápady na jídla a i skvělé recepty. Pomáhala nám i při domácích úkolech. Udělala mnoho dobrých věcí pro nás na internátě.

Měli jsme ji hodně rádi.

Jan, 10. ročník

Jednou jsem večer na internátu dělal frajera, že jsem ten největší „ajták“ a že umím všechno s mobilním telefonem. Paní Fazekašová se zasmála a dělala si s toho legraci. Potom řekla, že jestli se opravdu umím dostat do telefonu přes heslo, tak ať to zkusím na jejím. Ještě jsem se několikrát ujistil, že si to opravdu přeje, abych z toho neměl průšvih. Různě jsem se snažil do telefonu dostat, což mi samozřejmě nešlo, ale jak jsem mačkal tlačítka a psal různá hesla, tak se mi podařilo vše vymazat a mobil tím přednastavit do továrního nastavení. Legrace byla vtom, že když jsme se to snažili vrátit, tak to nešlo. Paní Fazekašová měla několik účtů a k nim různá hesla, která jsme zjišťovali asi 2 hodiny, protože tam žádné nepasovalo. Ale nakonec to nějak zjistila a dostala se tam a všechno bylo OK. Já jsem zase myslel, že mám zase problém ale naštěstí ne.

PS: Moc se mi na ní líbilo, že byla spravedlivá.

David, 7. ročník

Milá paní Fazekašová,

moc mě mrzí, že už tu s námi nejste. Měla jsem Vás velmi ráda, i když jsem se Vás ze začátku bála. Ale to jsem překonala a byla jsem ráda, že jste mohla být moje paní vychovatelka v družině. Budu na Vás moc vzpomínat.

P.S. V jídle jsem se už taky zlepšila a dneska jsem snědla brokolicovou polévku, i když je brokolice moje nejneoblíbenější jídlo. Věřím, že by Vám to udělalo radost.

Nelča, 7. ročník

Dobrý den, paní Fazekašová,

byla jste moc hodná. Líbilo se mi, jak jste vedla kroužek vaření, bylo to moc fajn. Byla s vámi legraci.

Budu na vás vzpomínat jenom v dobrém.

Váš Derek, 9. ročník

Paní Fazekašová byla bezpochyby jedna z nejlepších vychovatelek na naší škole. Měla smysl pro humor, nebrala některé věci a situace tak vážně jako ostatní vychovatelky a vlastně právě díky ní jsem já, Matvej a Kryštof mohl začít o odpolední pauze chodit do třídy dělat domácí úkoly.

Když někdo z naší školy udělal nějaký průšvih a nejednalo se o nic vážného, paní Fazekašová si s ním promluvila a napomenula jej, zbytečně však danou situaci nedramatizovala.

Paní Fazekašovou si také pamatuji z kroužku vaření na naší škole, do kterého jsem několik let chodil. Myslím, že právě díky tomuto kroužku a paní Fazekašové jsem se celkem zlepšil v samostatnosti.

Mrzí mě, že paní Fazekašová již není mezi námi a že zemřela tak brzy. Jak už jsem psal na začátku, byla to jedna z nejlepších vychovatelek, a je škoda, že díky pandemii koronaviru zemřelo tolik lidí, kteří by jinak mohli žít mnohem déle.

Tomáš, 10. ročník

Paní Fazekašová pracovala na našem intru několik let. Já osobně si ji pamatuji i v dobách, když jsem chodil ještě do první třídy. Nevím sice, jaká byla v osobním životě, ale k nám se vždycky chovala hezky.

Když bylo zapotřebí, dovedla velmi dobře zkrotit naše příliš vzkvétající mládí. Pokud jsme ale byly stručně řečeno v pohodě, dalo se s ní velmi dobře popovídat i o teenagerských věcech.

Hezké od ní bylo, že nás skoro každé úterý (pokud to bylo možné), brávala na nějaké zajímavé akce či výstavy.

Závěrem můžu říci, že to byla velmi dobrá paní vychovatelka. Nevím sice, co je po smrti, a jestli vůbec něco je, ale upřímně doufám, že je na nějakém velmi dobrém místě.

Pavel, 8. ročník

Milá paní vychovatelko,

zpráva o Vašem úmrtí mě hodně zasáhla. Vůbec jsem si nepřipouštěl, že jsem již starší a lidé kolem mne začnou umírat a to ještě pro mne takto nečekaně.

Paní vychovatelko, je pravdou, že jsem bohužel musel s Vámi strávit jen krátký čas (na školu Jaroslava Ježka jsem nastoupil až v září 2020), přesto v mé paměti zůstanete i nadále.

Nezapomenu na to, když jsem se s nadšením hlásil na kroužek vaření, který jste vedla. Úžasný byl štrůdl, palačinky, dýňová polévka a zejména zmrzlina. Ten den byla již venku zima a mě nenapadlo, že mne v tomto období tak nadchne a osvěží zmrzlina z lesního ovoce. Perličkou bylo, že jsme si udělali i ovocný koktejl. Doma

jsem po příjezdu z internátu vše s nadšením líčil tak, že naši odjeli do obchodu nakoupit mražené ovoce a zmrzku jsme si udělali o víkendu i doma.

Paní vychovatelko, mnohokrát Vám děkuji, že jsem Vás ve svém životě mohl potkat a zažít s Vámi společné chvíle.

Adam, 7. ročník

